

РЕШЕНИЕ

№ 10052

гр. София, 13.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 53 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ**

при участието на секретаря **БИЛЯНА ЕМ. ПЕТРОВА**
като разгледа докладваното от **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ** Гражданско дело № 20211110170763 по описа за 2021 година

РЕШЕНИЕ

13.09.2022 г.

гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, ВТОРО ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ, 53 състав, в публично съдебно заседание на петнадесети юни две хиляди и двадесет и втора година в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КОНСТАНТИН КУНЧЕВ

при секретаря Биляна Петрова, като разгледа докладваното от съдия Кунчев, **гражданско дело № 70763 по описа на съда за 2021 г.**, за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са от „Т-я София“ ЕАД, ЕИК: *** срещу ИР. Д. М. ЕИК: ***** и адрес на управление: гр. София, общ. Красно село, ул. Пирински проход, № 23, вх. А, ет.5, ап.11 и ЕМ. ИВ. М. с ЕГН: *****, **установителни иски с правно основание чл.422 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД** във вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, с които ищцовото дружество иска да се установи, че ЕМ. ИВ. М. и ИР. Д. М., че дължат на „Т-я София“, в условията на солидарна отговорност следните суми: 3847.22 лв. - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ през периода 09.2018г. - 04.2020г., и 728.71 лв. - законна лихва за забава от 31.10.2018 г. до 24.08.2021г., както и сума за дялово разпределение за период 08.2018г.-02.2020г. в размер на 41.31 лв., от които 34.03 лв. - главница и 7.28 лв. - лихва, като претендираме и законната лихва върху главницата до окончателното изплащане на задължението от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на

сумите., както и направените по делото разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

Ищцовото дружество „Т-я София“ ЕАД твърди се, че ответникът е потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на чл. 153 ЗЕ, който не е упражнил правата си по чл. 150, ал. 3 ЗЕ, поради което по отношение на него са влезли в сила Общи условия за продажба на топлинна енергия.

Моли се да бъде постановено решение, по силата на което да бъде признато за установено по отношение на ответниците, че последните дължат на ищцовото дружество посочените суми.

ОТВЕТНИКЪТ подават отговор в който оспорват вземанията по основание и размер и правя възражение за давност.

По съществуващото на делото съдът намира следното:

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С оглед правната квалификация на предявените иски правилно районният съд е разпределил доказателствената тежест между страните по спора.

При иск с правна квалификация по чл. 422 ГПК във вр.чл. 59 ЗЗД спорното материално право се обуславя от кумулативната даденост на следните предпоставки: 1) наличие на обогатяване у ответника и обедняване на ищеца, 2) общ правопораждащ факт, причиняващ едновременно обогатяването и обедняването, 3) липса на основание (конкретен юридически факт) за едновременното настъпване на обедняването и обогатяването и 4) правен интерес от предявяването на иска, обусловен от липса на възможност за защита с друг иск. В конкретния случай посочените предпоставки водят до извода, че в тежест на ищеца по иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 59, ал. 1 ЗЗД е да докаже, че е доставил топлинна енергия в твърдените количества и на посочената стойност, с което ответникът се е обогатил, спестявайки дължимата за същите цена. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил задължението си към ищеца.

Имуществените облаги имат материално естество и те са оценени в пари. Изразяват се в увеличаване на актива на имуществото на обогатения, в намаляване на неговите пасиви или спестяване на обогатения на някои разходи, които той иначе е трябвало да понесе. В последната хипотеза спестяването на разходи води до обогатяване, в случай че разходите са били необходими и ответникът по иска с правно основание чл. 59 ЗЗД е трябвало да ги понесе от собственото си имущество, без да съществуват изгледи за тяхното връщане. В този смисъл са разясненията, дадени с **Решение № 587 по гр. д. № 941/2009 г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл. 290 ГПК.**

Обществените отношения, свързани с осъществяването на производство и продажба на топлинна енергия за заявления в исковата молба период, се регулират със Закона за енергетиката. Нормата на чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ регламентира, че продажбата на топлинна енергия за стопански нужди се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между топлопреносното предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди. Съгласно §1, т. 33а (изм. ДВ, бр. 66/26.07.2013 г.) от ДР на ЗЕ, "небитов

клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди.

От така цитираните разпоредби следва изводът, че за да са налице отношения на покупко-продажба на топлоенергия за небитови нужди е необходимо да се сключи писмен договор, който да обвързва страните и да регламентира правата и задълженията им по правоотношението за продажба на топлинна енергия, какъвто в случая не се твърди да е сключен между страните за процесния период.

В настоящия случай ищцовата претенция се основава на твърденията за липса на сключен писмен договор между страните и наличието на неоснователно обогатяване. Не е спорно по делото, че между страните не е сключван договор за доставка на ТЕ за небитови нужди до горепосочения имот по [чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ](#). На тази основа съдът приема, че страните не са били обвързани от облигационно правоотношение.

Според чл. 61 от Общите условия на "Т-я София" ЕАД на потребители за стопански нужди действали през процесния период купувач на топлинна енергия за стопански нужди може да бъде собственик, титуляр на вещно право на ползване или наемател на имот, в който се ползва топлинна енергия за стопански нужди. Като безспорно обстоятелство по делото е отделено, че ответниците са съсобственици на процесния топлоснабден недвижим имот. Ето защо с оглед последното и предвид заключението на следва да се приеме, че ответникът е потребител на ТЕ за стопански нужди, която му се доставя на горепосочения адрес на топлоснабдения имот.

Съгласно чл.150, ал.1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл.150, ал.2 от закона). В случая несъмнено е, че общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани. Съответно според нормата на чл.150, ал.3 ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевирани подобни твърдения, нито има данни, че ответникът е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия. Поради изложеното, съдът приема, че между страните по делото са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл.142, ал.2 ЗЕ). Според чл.145, ал.1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти, като в случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на

потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице-помагач. Съгласно нормативната уредба всички собственици на самостоятелни обекти в сграда в режим на етажна собственост независимо дали техният имот се отоплява или не са длъжни да заплащат пропорционално и такса сграда инсталация.

Действащата през процесния период нормативна уредба – чл.155, ал.1 от ЗЕ, предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни – след изменението на ЗЕ от ДВ, бр.74/2006 г., 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. Правилата за определяне на прогнозната консумация и изравняването на сумите за действително консумираното количество топлинна енергия за всеки отделен потребител са уредени в действащите през исковия период Наредби за топлоснабдяването.

Установено е въз основа на заключението на вещното лице по съдебно-техническата експертиза, че дяловете за отопление на процесния имот, топла вода и сградна инсталация са били изчислени в съответствие с правилата на действащата нормативна уредба. Като по делото са представени и отчетите на измервателните уреди, подписани от ответниците.

В задължителната съдебна практика - постановени по реда на чл. 290 ГПК решения на ВКС се приема, че при наличие на доказателства за основателност на иска, съдът не може да го отхвърли по съображения, че няма достатъчно данни за неговия размер. **Той е длъжен, съгласно разпоредбата на чл. 162 ГПК да определи размера по своя преценка.** /решение № 133 от 18.06.2014 г. по гр. д. № 5247/2013 г. на ВКС, III г. о., решение № 253 от 2.07.2012 г. по гр. д. № 652/2011 г., IV г. о.; решение № 454 от 11.06.2010 г. по гр. д. № 342/2009 г. на III г. о.; решение № 175 от 6.06.2011 г. по гр. д. № 1242/2010 г. на ВКС, III г. о. и решение № 91 от 1.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5023/2014 г., III г. о. и др./. В тази връзка съдът взе предвид представените по делото фактури, справки и изравнителни сметки, които са надлежно съставени. Съдът взе предвид и обстоятелството, че по отношение на качеството и количество доставена топлинна енергия няма своевременно направено възражение. В отношенията си с доставчика потребителят, който е възложил на топлинен счетоводител индивидуалното отчитане и разпределението на консумираната топлинна енергия в сградата - етажна собственост, **е обвързан от съставените в съответствие с нормативните изисквания от топлинния счетоводител документи.** Доставчикът на топлинна енергия във всички случаи има право да получи стойността на отчетената от общия топломер топлинна енергия в сградата. В този смисъл задължителната съдебна практика - **Решение № 162 от 28.05.2014 г. на ВКС по гр. д. № 6397/2013 г., IV г. о.**

Несъмнено е, че през исковия период на ответника са начислени сметки на стойност **3847,22 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м09.2018 г. до м04.2020 г., като са съобразени издадените изравнителни сметки за процесния период, което е посочено от вещното лице.

Така според вещното лице по СТЕ при се установява, че дължимо вземане за доставена топлинна енергия е в размер на **3493,15 лв.** за периода **от м.09.2018 г. до м.4.2020 г.**

Съпрузите сапридобили процесния имот в режим на СИО, поради което се налага извод, че съгласно нормата на чл. 36, ал.2 от СК, за задълженията, поети за текущинужди на семейството съпрузите отговорят солидарно. Налице е спестяването на разходи, което води до обогатяване, тъй като, че разходите са били необходими и ответниците по иска с правно основание чл. 59 ЗЗД е трябвало да ги понесат от собственото си имущество, без да съществуват изгледи за тяхното връщане.

По изложените причини искът е основателен за сумата 3493,15 лв. и следва да се уважи и следва да се отхвърли за горницата.

След като не е спорно, че между страните няма сключен писмен договор, то и

Общите условия на ищеца, предвиждащи, че таксите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение, не обвързват ответниците. Липсват данни ищецът да е заплатил тези суми на ФДР, поради което не може да се приеме нито, че ответниците са се обогатили със спестяване на такъв разход, нито, че ищецът е обеднял с направата му.

Поради искът за сумата от общо 34,03 лв., представляваща стойността на услугата за извършване на услугата дялово разпределение за периода от **м.09.2018 г. до м.4.2020 г.**, следва да бъде отхвърлен, като неоснователен, а така също и лихвата за забава. В този смисъл константната практика Решение от 11.07.2022 г. по гр.дело № 4276/ 2021 г., СГС.

По исковете с правно основание с чл.86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

Мораторната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД има обезщетителна функция за вредите на кредитора от забавата при изпълнение на парично задължение. Обезщетението в размер на законната лихва е функционално обусловено от главния дълг, поради което същото се присъжда върху признатата за основателна претенция за главницата. Съгласно чл. 84, ал. 1 ЗЗД когато е определен денят на изпълнение на задължението, длъжникът изпада в забава след изтичането му, а съгласно ал. 2 когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора.

В случая вземането на ищеца за главница произтича от неоснователно обогатяване, поради което задълженията на ответната страна не са възникнали като срочни, т.е. същият изпада в забава след получаването на покана. По делото липсват доказателства покана да е достигнала до ответника, поради което следва да отхвърли предявените искове за мораторна лихва върху сумата, с която ответникът се е обогатил неоснователно в размер на 728,71 лв. за периода от 31.10.2018 г. до 24.08.2021 г., както и иска за мораторна лихва върху сумата за дялово разпределение в размер на 7,28 лв. за периода от 31.10.2018 г. до 24.08.2021 г.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, ЧЕ на основание чл.422 ГПК във вр. чл. 59, ЗЗД, ИР. Д. М. ЕИК: ***** и адрес на управление: гр. София, общ. Красно село, ул. Пирински проход, № 23, вх. А, ет.5, ап.11 и ЕМ. ИВ. М. с ЕГН: *****, **ДЪЛЖАТ** на Т-Я СОФИЯ ЕАД, ЕИК ***, при условията на солидарност **сумата от 3493,15 лв., представляваща неоснователно обогатяване изразяващо се** неплатена цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.02.2018 г. до м.4.2020 г., ведно със законна лихва от 24.03.2021 г. до изплащане на вземането, за която суми е издадена заповед за изпълнение от 22.11.2021 г. по ч.гр.д. №51185 / 2021 г. на СРС, като

ОТХЪВРЛЯ иска по чл.422 ГПК във вр. чл. 59, ЗЗД за сумата над **3493,15 лв. до**

3847,22 лв., както и иска по чл. 422 ГПК във вр. чл. 86, ЗЗД за мораторна лихва върху сумата за дялово разпределение в размер на **7,28** лв. за периода от 31.10.2018 г. до 24.08.2021 г., както и иска по чл. 422 ГПК във вр. чл. 86, ЗЗД за сумата в размер на **728,71** лв., мораторна лихва върху главница за периода от 31.10.2018 г. до 24.08.2021 г.

ОСЪЖДА ИР. Д. М. ЕИК: ***** и адрес на управление: гр. София, общ. Красно село, ул. Пирински проход, № 23, вх. А, ет.5, ап.11 и ЕМ. ИВ. М. с ЕГН: ***** , да платят на „Т-Я СОФИЯ” ЕАД, ЕИК ***, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, общата **сумата от 500 лв.**, разноси в исковото и заповедното производство.

ОСЪЖДА „Т-Я СОФИЯ” ЕАД, ЕИК *** да плати на „ИР. Д. М. ЕИК: ***** и адрес на управление: гр. София, общ. Красно село, ул. Пирински проход, № 23, вх. А, ет.5, ап.11 и ЕМ. ИВ. М. с ЕГН: ***** , на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, общата **сумата от 320 лв.**, разноси в исковото и заповедното производство.

РЕШЕНИЕТО Е ПОСТАНОВЕНО ПРИ УЧАСТИЕТО НА ТРЕТО ЛИЦЕ ПОМАГАЧ НА СТРАНАТА НА ИЩЕЦА – Термокомплект ООД.

Решението подлежи на обжалване пред **Софийски градски съд** в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____